

Leygarkvöld

Hon hevði verið so glað, so hjartans himmalska fegin! Hevði havt hug at fevnt alt — fjøllini, himmalin og sjógvin, sum lá so vinaligur og glitraði framman fyri henni. Hon hevði hug at kína hvørjum lyktapela, hon kom framvið, hevði hug at dansa og syngja. Men hon noyddist at leggja band á seg, vera vanlig, vera sum hini her úti á gøtuni, millum øll hesi fólkini, húsini og bilarnar. Men ringt var at sissa seg, hon kendi á sær, hvussu alt kókaði og hoppaði inni í bringuni á sær; Tað var, sum hon mátti trýsta eitt lok niður á alt hetta, meðan hon enn var úti.

Tá ið hon endiliga kom brestandi inn í køkin hendan sólskinsmorgunin, kókaði púrasta yvir inni í bringuni, og alt kom raplandi burtur úr henni millum hvin og látur.

Og hvat hendi so?

Mamman fór at gráta. Hon brast í sjóheitan grát, mitt sum hon stóð uppi yvir køksvaskinum og flusti eplir.

Tirna hvakk við. Mintist ongatíð at hava sæð hana grátíð. Mamman fór yvir at vegginum, setti seg á ein

stól og læt tárini rulla oman eftir kjálkunum. Hon hevði enn eplafisaran í hondini. Hetta helt Tirna síggja so lægið út saman, tárini og eplafisarin, at hon mundi farið at flent, men beit seg í vørrina og fekk hildið sær. So kvikaði hon sær yvir til mammuna, setti seg hjá henni, tók um hana og uggaði:

»Men góða mamma, hví grætur tú? Er tað ikki stuttligt?»

Mamman hugdi upp á hana:

»Harra Gud, barnið, tú ert so ung, so blaðung. — Stuttligt! Sjálvandi er tað stuttligt, men tað er sanniliga ikki bara stuttligt — á, eg hevði unnað tær at verið leys nøkur ár aftrat, bert nøkur ár...»

»Tvætl, mamma, eg leggi einki í hatta at vera leys — eg eri glað — so øðiliga glað — er so ikki alt gott — ha?»

Mamman hugdi upp á hana; Tirna helt knappliga, mamman tóktist so ung, so ógvuliga ung, tá ið hon áhaldandi og eitt sindur syrgin hugdi at henni við reyðum, grátutum eygum. Endiliga suffaði hon og segði »kanska«.

So varð ikki meir tosað ella grenjað á hendan hátt. Øll tóktust so glað og væl nøgd. Alt gekk so skjótt, helt Tirna — tey fingi eina lítla íbúð, giftust og fluttu inn í sítt egna lítla heim, hon og Kjartan. Tirna var so upp í loft um alt: At hugna inni, læra seg hetta og hatta, alt var so nýtt og stuttligt.

Men tá ið tað allarnýggjasta og allarstuttligasta, barnið, kom, var næstan Tirnu ovboðið... Hon var

glað, eydnusæl, ja, takksom. Men hon var móð, so ræðuliga móð. Og nú var ikki at vera móð, tí nú hevði hon úr at gera alla somlu tíðina. Matur, klæðir, matur, rudding — vasking, ruring, naning — mating.

Onkuntið settist hon á ein stól og undraðist á, at hon ongantið hevði givið sær far um, hvat tað var at eiga eitt barn. Hon hevði bert staðið so hugtikin og hugt at fittum sýnisgluggum við strákurvum, smábarnaklæðum og ranglum. Løgið at hon ongantið yvirhøvur hevði hugsað um ábyrgdina, um arbeiðið rundan um eitt pinkubarn. Hon kendi tað, sum dagarnir fóru framvið, hvør líkur øðrum. Og aftast í nakk anum var høvuðstankin hesin: Sleppa at sova, sova...

Tíðin leið, og hon hevði tað eitt sindur frægari, orkaði at vera uppi eina løtu aftan á, at tað lítla var sovnað.

Sum í kvøld, nú hon varliga læt kamarhurðina aftur og kom inn í stovuna. Har inni var so undarliga stilt og tómlegt. Hetta var eitt vakurt ljóst várkvøld. Hon var einsamøll inni. Nøgv var at gjalda, so Kjartan hevði eisini kvøldarbeiðið. Hon var einsamøll, knappliga so ræðuliga einsamøll. Hevði nú onkur verið at prátta við, flent saman við...

Útvarpið var spakuliga frá. Harmonikuløg. Hetta var eitt leygarkvøld. Kjartan var niðri í býnum — og her sat hon! Ein sovorðin ófriður kom á hana. Kvøldið var so ljóst, so vakurt, men hon slapp ikki út í tað, var innilæst.

Hon mátti lata vindeygað upp eitt sindur — longri uppi sá hon nökur ungfólk fara spákandi í bólki omanefir, smáflennandi — í býin.

Hon helti seg upp móti veggnum. Blundaði. Kendi seg so lögna. Knappliga kom hon at hugsa um mammuna hin dagin — hon mintist, at mamman hevði grátið — orðini runnu fram fyrri hana aftur — eymkandi orðini:

»Á, eg hevði unnað tær at verið leys nökur ár aftrat, bert nökur ár...«

Hon var bara átjan — átjan, tað var ikki so ógvuliga nógv, var tað? Tár vermdu eyguni. Hon vendi sær móti vindeyganum, gardinurnar flákraðu eitt pinkalítið sindur.

Tirna hugdi niður á ein urtapott, sá eitt blað, sum var fólnað, og pilkaði tað av.